

Domedagspredikan hade sitt syfte, men...

Förr var det vardagsmat med så kallade domedagspredikningar, "svavelosande" predikningar. Idag vill ingen kännas vid dem vilket har gjort att man aldrig får höra dessa predikningar idag, på gott och ont. Det är inte så att jag saknar dessa predikningar, men många vet inte ens om att det finns ett helvete och det finns präster som också förnekar dess existens – idag finns det ingen riktig motpol i människors medvetande, bara "kärlek", tolerans och medmänsklighet, följ ditt hjärta (vilket gör att man kan hamna vart som helst eftersom hjärtat är blint) och så vidare. Det får liksom aldrig bränna till och leda till syndanöd, -insikt vilket är en förutsättning för en verklig ånger och omvändelse.

"Polletten" måste få trilla ned. Jag har fått det berättat att min farmor, efter att ha varit på sådana byamöten, kommit hem gråtandes av rädsla och med en del ångest. Vissa predikanter var ökända för sina domspredikningar. En hel generation har liknande upplevelser som min farmor. Men funderar man lite över dessa predikningar så var det nog inte så illa menat, de ville

så väl och ville rädda människor på sitt sätt. Många blev omvända men många som hade kunna bli frälsta blev i stället uppskrämda och har flytt kristendomen och dessa så kallade syndakataloger. Jag tror inte att det var så bra strategi. Det är klart, alla kan inte vinnas. Idag går det knappt att nämna att det finns ett helvete. Det får liksom inte bränna till. Men det behöver inte innebära att det måste vara svavelosande predikan för att det ska ske. Sanningen är inte alltid så där bekväm och tillrättalagd. Jag längtar efter att sanningen ska få den plats den förtjänar, för den är mer fruktbar än lögnen och lightprodukterna – predikan som alltid stryker medhårs och inte vill ta i den heta potatisen om att det finns ett helvete.

Frågan är vad som är bästa sättet att vinna människor på. Domspredikan spelar på det dåliga samvetet vilket kan leda till ett hyckleri när man försöker av egen kraft bli den där präktigt fromma typen med ett välkammat hår och pressveckade byxor. Det jag tror är mest fruktbart är att leda, inspirera människor in till en verklig omvändelse, en verklig syndainsikt, att upprätta människor, att leda dem till befrielse. Vi måste få människor att förstå att de inte kan leva med sin synd, att synden inte kan vara en del av deras identitet. Alla måste så att säga "ömsa skin", (lämna synden). Vi måste krypa ut ur vårt gamla jag (skal) och ikläda oss vårt nya jag (liv) och lämna synden, skalet bakom oss

genom Jesus Kristus. Detta sker vid dopet, då vi sänks ned i dopgraven och dränker vårt gamla liv och uppstår med Kristus.

Det är extremt viktigt att förstå att helvetet existerar och vad det innebär. Människan är en evighetsvarelse, i bibeln står det att vi bara sover när vi är "döda" och ska väckas upp en dag när Jesus kommer tillbaka. Antingen lever vi i en evigheters evighet i ett helvete eller i ett himmelrike. Alla kommer att leva en evigheters evighet, men var? Frågan är om det bästa sättet är att förskräcka människorna till frälsning med en "blåslampa" i baken och måla upp helvetets alla fasor. Det är inte vad jag tror och jag är inte heller så säker på att det är Guds egen vilja. Förr dominerade domedagspredikningarna och idag hör man ingenting alls om det, det verkar som om allt är frid och fröjd, två ytterligheter. Själv känner jag mer och mer att vi lever i tidens absoluta slutskede, och det tycks gå fort, och känner mig frustrerad över att massor av människor sover i godan ro, lever i sin bubbla av naivitet.

Dan 12:2 "De många som sover i mullen skall vakna, några till evigt liv, andra till förakt och evig skam".

Kanske en domedagspredikan skulle vara medicinen för dessa folkmassor? Men då riskerar man att människor får en förvrängd bild av vem Gud är vilket alldeles för många människor idag redan har. Gud kan då bli en dömande och sträng Gud som tittar ned på oss med en ilsken blick och söker efter fel och brister. Gud är sträng och brutal mot synden, och den ska vi göra oss av med genom Jesus Kristus, men inte mot människan. Gud är en total motpol till denna värld. Han är det den här världen inte är, kärleksfull, mild och god. Jesus är beviset på Guds ofattbara, oändliga kärlek. Vår närvaro här på jorden är tillräckligt krävande, arbetsam, och många gånger brutal och varför skulle Gud göra denna vistelse ännu mer betungande, lägga på oss ännu mera bördor genom sin stränghet och hyttande pekfinger. Det är också Gud. Gamla testamentet är fullt av Guds vrede, men då i sammanhang av total olydnad och bottenlös synd. Nej, Gud är, mot oss dödliga, vanliga, kantstötta, sargade och strävsamma människor en total motsats. Men Satan gör allt han förmår för att upprätthålla en bild av Gud som sträng och dömande. Han vill verkligen att människor ska vara rädda för Gud. Han vill verkligen att vi ska känna oss som usla människor och inte är värdiga Guds gemenskap.

Matt 11:28-29 "Kom till mig, alla ni som arbetar och är tyngda av bördor, så ska jag ge er vila. Ta på er mitt ok och lär av mig, för jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då ska ni finna ro för era själar",

Jer 6:16 "Så säger Herren: Ställ er vid vägarna och spana, fråga efter de urgamla stigarna. Fråga efter den goda vägen och vandra på den, så skall ni finna ro för era själar."

Jag tror på en kombination. Vi behöver kunskap om både himmel och helvete. Förr dominerades predikan av helvetet och himmelriket nämndes i förbifarten. Jag tror på en predikan där himmelriket och Guds kärlek dominerar och inspirerar men att man inte glömmer bort undervisningen om helvetet. Undervisar man om helvetet måste man undervisa dubbelt så mycket om himmelriket. Vi ska få människor att längta till Gud och till det eviga himmelriket, inte skrämman människor till frälsning. Gud vill inte ha skrämmda människor, Gud vill ha omvända och fridsamma människor som älskar honom. Många

gångar är det omskakande när Gud griper in. Det bränner ibland till, men det är inte farligt. Det är klart att helvetet är obehagligt att tänka på och prata om, men om vi är frälsta, räddade har vi ingenting att vara rädda för, men det är hur som helst skrämmande hur frälst jag än är. Ibland har jag i korta stunder tänkt tanken på hur det skulle vara att befinna sig i ett helvete i en evigheters evighet. Det är nyttigt och läskigt, men slår sedan snabbt bort tanken och söker tryggheten hos Jesus, Fadern och tackar och prisar honom för att han har köpt mig fri och att jag tillhör honom, att jag får lägga allt i hans händer, att jag är frälst. Vi ska vara rädda för helvetet men inte för Gud. Jag kan vara trygg i att jag inte kommer att komma dit på grund av att jag är frälst genom Jesus Kristus men det är samtidigt en slags drivkraft att ha kunskap om helvetet. Det gör att jag strävar mig ännu mera mot Jesus och vill rota mig i honom ännu mera. Det är den säkraste plats man kan befinna sig i hela universumet, ingenstans finns det en plats som är tryggare att vistas på. Vi ska veta att det som sker i världen har ett samband med det som sker i andevärlden, det går hand i hand. Det pågår ett våldsamt andligt krig där vi är den svagaste länken, vi är också brickor i det spelet. Därför måste vi bli mer och mer rotade i Jesus Kristus som är Herre över både himmel och jord och som har myriader av skydds- och stridsänglar till sitt förfogande. Vi är alltid i majoritet i vilken situation vi än befinner oss i.

Istället för domspredikan kan man vända på kakan och måla upp Guds oändliga ofattbara kärlek och hur mycket han längtar efter att varje själ, varje förlorad son och dotter ska få komma hem som den förlorade sonen, där Gud står med välkomnande öppnade armar. Helvetet ska man som sagt nämna och berätta om men jag är övertygad om att himmelriket är det man ska betona och skapa hunger efter. Både och är viktigt

men gemenskapen med Fadern är det vi ska sträva efter. Få människor att längta dit än att förskräckas dit. Syndabekännelsen är det centralaste och genom att visa på den perfekta tillvaron och på vad som väntar oss så kommer vår synd och smutsighet fram i dagen och man vill bli ren, vill bli fri och omvänder sig.

En av Guds egenskaper är att han är helig, vilket betyder att han är fullkomligt perfekt. Guds helighet är en egenskap, det är som att vatten är vatten och eld

är eld. Vatten och eld går inte att kombineras och de är varandras motsatser, och likaså kan inte synden och heligheten kombineras. Vattnet förgör elden liksom det heliga förgör synden. Gud kan inte tillåta att någonting defekt kommer in i det perfekta himmelriket och inför honom. Det är en total omöjlighet. Därför måste vi bli renade, tvättade vita. En förenklad liknelse kan vara att ens egen hund har varit ute och rullat sig

i all slags smuts, den hunden vill man inte ha in i huset förrän hunden har blivit tvättad ren. Många hus har ju möss som kryper omkring i väggarna. När de dör kan de sprida en vedervärdig stank som förpestar livet för dem som bor i huset. Jag vet av de som har rivit ned en hel vägg för att få bort den döda stinkande musen eller råttan. För Gud sprider synden en vedervärdig stank. Ingenting ofullkomligt, defekt kan komma in i det fullkomliga och perfekta himmelriket. Det är som en andlig naturlag. Om så bara en liten smula synd kommer in i himmelriket är himmelriket inte perfekt. Gud är en perfektionist. Därför måste vi transformeras om, förvandlas, bli en ny skapelse så att vi blir rättfärdigförklarade genom Jesus Kristus, genom Jesu blod, vilket gör att vi redan idag kan träda fram inför Guds tron och hans härlighet. Där står han med vidöppna armar och med ett brett leende och bara väntar på att få välkomna oss. Vi måste skilja på sak och person. Gud hatar synden och kommer att förgöra den, men människan älskar han mer än något annat. Men om vi inte gör oss av med synden, genom Jesus Kristus, och klamrar oss fast vid den då förgörs vi med den och hamnar på den plats ingen vill prata om.

Gud är perfekt, men vi är långt ifrån perfekta. Vi är alla syndare. Även den mest godhjärtade människan i världen är en syndare och saknar härligheten ifrån Gud. Men det betyder inte att Gud inte älskar oss i alla fall. Han älskar oss så ofantligt mycket och längtar efter att vi ska komma honom nära. Beviset på hans ofattbara kärlek är att han sände sin egen son till jorden, från all prakt och härlighet, för han ville identifiera sig med oss, människan. En dålig jämförelse skulle kunna vara att vi lät oss bli en myra bara för att vi ville identifiera oss med den. Gud är oändligt stor och vi är oändligt små. Det var Guds sätt att visa för oss att han verkligen älskar oss och vet hur vi har det. Gud själv har verkligen en erfarenhet av att vara människa. Han vet hur kämpigt det är att leva här på jorden. När Jesus dog, dog han i vårt ställe, han tog vår avrättningsplats. Han tog på sig all vår skuld och synd för att vi över huvud taget skulle kunna bli förlättna och fullkomliga, fulländade, perfekta inför Gud. Jesus var det perfekta och felfria offret. Han tog dödsstraffet på sig som vi förtjänade och gav oss på så sätt möjligheten att välja det eviga livet och genom honom bli rättfärdigförklarade.

Det fins en klasisk liknelse som är rätt talande:

”Två pojkar växte upp tillsammans som bästa vänner. Med tiden tog de olika vägar i livet; den ene gjorde karriär som domare medan den andre kom snett i livet. Han hamnade i fel sällskap och blev en brottsling. En dag, mitt i en rättegång, gick det upp för domaren att den åtalade inte var någon annan än hans kära barndomskamrat. Han stod då inför ett hemskt dilemma. Som domare var han tvungen, hans plikt att upprätthålla lagen. Han visste att han skulle tvingas utdöma många dagsböter. Han visste också att hans gamle vän omöjligt skulle kunna betala dessa dagsböter. Detta skulle resultera i fängelse. Domaren gjorde vad han var ålagd att göra – han dömde böter. Men direkt efter domen steg han ned från sitt domarsäte och gick fram till sin barndomsvän och skrev ut en check på det belopp han skulle betala. Hans vän var friköpt, inga böter, ingen skuld, inget fängelse – inget straff alls. Domaren var bunden till lagen och kunde inte ignorera sin väns företeelse, utan tog istället själv på sig skulden och betalade den. Det hade han inte möjlighet att göra i sin ämbetsmannaroll som domare. Därför steg han ned från sitt domarsäte och ställde sig på den åtalades nivå”.
(Domaren är = Gud)

Gud vill att alla ska vända om till honom. Han bara väntar på att de som inte har vänt om ska göra det. Det är en sådan smärta i Guds längtan. Det är som om våra egna barn skulle

resa iväg och aldrig mer komma tillbaka, de vägrar ha kontakt med oss hur mycket vi än försöker kontakta dem. De vill inte ha med oss att göra, de vill vara självständiga och leva sitt eget liv. Den som har varit med om att ta avsked av en mycket nära vän, som ska resa bort och kanske aldrig mer komma tillbaka, vet vad det kan vara för en smärta. Gråten vill liksom aldrig ta slut, det gör så fruktansvärt ont. Men var och en har en alldeles egen fri vilja. Gud vill inte ha ofrivilliga, tvingade människor. Det är det som är dilemmat, Gud kan ingenting göra om vi inte vill. Satan gör allt han kan för att få oss bort från Jesus, få oss på andra tankar och blanda oss med allt det världen har att erbjuda. När man väl har fått smaka på Guds ofattbara kärlek, mildhet och godhet då finns det ingenting som kan ta det ifrån en. Det vill Satan mest av allt förhindra. För när någon väl har fått smak på Guds oändliga kärlek då är det kört för Satan, då har han förlorat greppet totalt om den själen, personen. Därför är det så viktigt med en personlig relation till Jesus, att vi har fått smaka på Hans kärlek och godhet. Då står vi väl förankrade, trygga med en frid i själen som inget kan rubba.

Jer 17:8-9 "Men välsignad är den man som förtröstar på Herren, den som har Herren till sin förtröstan. Han är som ett träd planterat vid vatten och som sträcker ut sina rötter till bäcken. Det fruktar inte om hetta kommer, dess löv är alltid gröna. Det blir inte förskräckt om ett torrt år kommer, och det upphör aldrig att bära frukt".

/Magnus N